

sig ansvarligt til disse og undersøge dem nærmere. Det er trods alt alvorlige beskyldninger, der er rejst, om sammenspisthed, om klikedannelse og om, at det hele faktisk mere eller mindre styres af et såkaldt edderkoppespind, hvis det er det rette udtryk. Kulturministeriets og kulturministeren troværdighed står på spil i denne sag.

Jeg skal her i begrundelsen for forespørgslen blot henvise til ét konkret eksempel, som har været fremme, og som med rette må påkalde sig undren hos den betalende danske befolkning:

To navngivne kunstprofessorer har til danske kunstmuseer solgt 488 værker. Vestsjællands Kunstmuseum – i øvrigt beliggende i mit eget pastorat – har været storkøber af værker fra disse to kunstnere med henholdsvis 110 værker fra den ene og 121 fra den anden. Af disse i alt 231 værker er alle undtagen ét stuvet af vejen, gemt væk, sat bag lås og slå, formentlig i en kælder. Det ene værk, der ikke står i kælderen, skulle efter sigende være landet på direktørens kontor, hvortil der vistnok ikke er offentlig adgang.

Jeg vil ikke og kan ikke indgå i en diskussion om indholdet af de enkelte værker. Det kan godt være, at de er kunstværker af høj klasse – det er der i hvert fald nogle der siger – og at nogle af dem måske også fortjener at blive indkøbt af det offentlige og sat på museum. Det kan godt være.

Men hvis der er tale om kunstværker af høj klasse, så har jeg og andre lidt svært ved at forstå, at det indkøbte ikke kan udstilles. Bevares, der kan ske fejlkøb en gang imellem, som man ikke ønsker at udstille, men at 230 ud af 231 værker ikke udstilles for offentligheden, når nu befolkningen har betalt for dem, må vække dyb, dyb bekymring og uro i Kulturministeriet.

Jeg kan se på formanden, at han bliver meget urolig.

Vi sætter i Dansk Folkeparti, ligesom pressen også har gjort, et stort spørgsmålstejn ved den måde, hvorpå det offentlige anvender midlerne. Jeg har et håb om og en tro på, at kulturministeren, når hun nu her om et øjeblik kommer på talerstolen og forklarer sig, i hvert fald vil lade være at tale udenom, men gå ind på det, der er sagens kerne, og som vi nu i det kommende par timer eller tre skal drøfte, og som vi forhåbentlig kommer helt ind til benet af. Det vil vi i hvert fald i Dansk Folkeparti gøre en stor indsats for.

Besvarelse

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Vi har i Danmark tre kunstmuseer, der er ejet af staten, samt 35 statsanerkendte kunstmuseer, der modtager statslige tilskud til driften i henhold til museumsloven.

Disse museer har normalt på deres budget en særlig konto til kunstindkøb. Der findes ikke nogen officiel opgørelse over de samlede offentlige bevillinger til museernes kunstindkøb. Af Billedkunstudvalgets betænkning fremgår det, at ser man bort fra Louisiana og Statens Museum for Kunst, har kunstmuseerne en indkøbskonto på gennemsnitlig 150.000 kr. årlig, der skal dække både indkøb af afdøde og nulevende kunstneres værker.

Derudover modtager museerne oftest supplerende midler fra fonde og andre til indkøb. Staten yder et direkte tilskud til kunstindkøb i form af en årlig bevilling på 6 mio. kr. til Statens Museum for Kunst og på 2,6 mio. kr. til Statens Museumsnævn, der fordeler beløbet til kunstmuseerne efter ansøgning. Endvidere anvendes en del af museumsnævnets almindelige rådighedssum til museumsformål til indkøb af kunst.

Museumsloven har ingen bestemmelser, der direkte regulerer de statslige og statsstøttede museers indkøb af kunst, bortset fra en bestemmelse om Statens Museum for Kunst, som jeg senere vil vende tilbage til, men der foregår med bistand fra Statens Museumsnævn en udstrakt koordinering af de statsstøttede kunstmuseers arbejde.

Hvert museum skal ifølge museumsloven påtage sig ansvar for en nærmere beskrevet del af Danmarks kulturelv eller for varetagelsen af andre navngivne museumsopgaver, som fremgår af det enkelte museums vedtægter. Hvert kunstmuseum belyser således et konkret område af kunsthistorien, således at museerne tilsammen i princippet udgør et landsdækkende kunstmuseum.

Denne overordnede ansvarsfordeling udelukker ikke, at der kan være overlapninger med hensyn til konkrete kunstindkøb, men det er min vurdering, at den eksisterende koordinering er en hensigtsmæssig måde at sikre, at der ikke sker for mange overlapninger. Ordningen bør ikke administreres for restriktivt, idet det er vigtigt, at der er en vis fleksibilitet til at tilgodese særlige ønsker på det enkelte museum.